

Život kresťana je jedno nepretržité svedectvo. Neustále sa nám to pripomína i z kazateľnice, i zo sveta. Kňazi sa snažia pomôcť veriacemu ľudu nájsť spôsoby a pomôcky, ako urobiť toto svedectvo živým a účinným, a tým aj seba povzbudiť, aby ich slovo bolo potvrdené vlastnou čínorodou službou. Svet to robí trochu iným spôsobom. Väčšinou drží obviňujúci prst, ktorým poukazuje na všetko negatívne, čo nasledovníci Krista robia. A hoci v poslednej dobe nás obviňujú i z toho, čo my pokladáme za dobré, a od čoho nemôžeme a nesmieme odstúpiť (zachovávanie morálneho zákona), často sú tieto obvinenia v našich hriechoch reálne.

Čo máme robiť? Skryť sa a nehrať sa na hrdinov, keď vieme, že nám sily nestačia, a nedokážeme víťazne boriť sa s hriechom, alebo sa všestranne snažiť skrývať hriech vynahrádzajúc ho nakopenými dobrými skutkami?

Druhá možnosť sa neraz stáva skutočnosťou, no nie takou, ako by sme si to predstavovali vzhľadom na spravodlivosť. Obyčajne jedni hrešia, pohoršujú okolie, a iní zase nábožným životom zachraňujú to, čo sa ešte neutopilo v bahne ohovárania a odporu.

Prvý variant sa zdá byť viac skromným, no už vôbec nezodpovedá Božej vôli. Svedectvo je totiž naším fundamentálnym poslaním. Bez neho sme pred svetom nikto, a pred Bohom bojkovia, nedôstojný neba, lebo sme sa hanbili vyznať Toho, ktorý nás poslal.

Najlepším variantom, ktorý ráta aj s ľudskou slabosťou, je život v pravde, život s Duchom a v Duchu Svätom, ktorého sme dostali. Že sme hriešny, nemôžeme poprieť. Chvastať sa týmto nechceme, preto úprimne priznanie, hoci akoby narávalo do karát neprajníkov, prináša skutočné duchovné ovocie. Podotýkam – duchovné, to znamená, že nie je hneď javné každému človeku, a už vôbec nie tým, čo sú nastrojení proti. Preto aj odpad od Cirkvi, spôsobený priznaním sa v hriechov (čo je automaticky spojené s pokáním a snahou polepšiť sa), je prirodzeným očistením sa od tých, ktorý namiesto Boha, verili v ľudí; v tých istých ľuďoch, ktorí chceli slúžiť Bohu a pritom urobili hanbu jeho svätému dielu.

Naše svedectvo v skutočnosti nie je úplne naše. Je to svedectvo Boha o sebe, ukázané na živote ľudí. Ducha Sv., ktorý zostúpil na Turíce, sme nedostali náhodou. On, okrem toho, že nás má tešiť, v nás uskutočňuje Božie dielo, ak mu to dovoľíme. Jemu neprekáža ani naša hriešnosť. Veď sám všetky naše hriechy odhaľuje s cieľom zbaviť sa ich. Preto, a chceme skutočne niečo dokázať, nemôže konať sami od seba. V každom svedectve je potrebná sila

Svedectvo s Duchom

Написал о. Миша из России
Pondelok, 30 Máj 2011 06:16

zhora. A tí, kto ju čaká s nádejou, isto ju dostanú.

Táto sila nás má uschnopiť priniesť najvyššie svedectvo vlastného života. Ale nám je zbytočné sa nad tým trápiť, alebo na to myslieť. Ak to má prísť, Boh nám ukáže, čo treba robiť a hovoriť. Ak však nie sme už teraz pripravení vydávať bežné svedectvo, horko ťažko budeme môcť urobiť niečo výnimočné v rozhodujúcej chvíli.

„Duchu Svätý, nie sme silní, ak nie sme s tebou. Tvoja milosť robí veľké veci v našom živote. Pomôž nám pochopiť, že čo nedokážeme sami, dokážeš Ty, ba dokážeš ešte viac, ak sa Ti celkom zdôveríme. Amen.“